

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การติดตามผลการทำงาน การศึกษาต่อ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียน
ไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

RCH
LG
395
.K5

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ช 169 กอ.
เลขหมู่.....
เลขทะเบียน 130061
รับ เดือน ปี 10 ส.ค. 2557

2548

b. 125 93 916
i.

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 สมมติฐานการวิจัย	3
1.4 กรอบแนวคิดของการวิจัย	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในงานวิจัย	4

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การจัดการเรียนรู้	5
2.2 การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542	13
2.3 หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต	15
2.4 ปัจจัยความสำเร็จของการบริหารการศึกษา	16
2.5 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของการพัฒนาหลักสูตร	17
2.6 สื่อการศึกษา	22
2.7 ชุมชน	26
2.8 ภาควิชาภาษาและสังคม	28

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	31
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	32

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ภาควิชาภาษาและสังคม	33
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุป	44
5.2 อภิปรายผล	46
5.3 ข้อเสนอแนะ	47
บรรณานุกรม	48

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ 3.1	แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	31
ตารางที่ 4.1	แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับที่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม จำแนกตามสาขาวิชา	33
ตารางที่ 4.2	แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับที่ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคมเกี่ยวกับสภาพการทำงาน จำแนกตามสาขาวิชา	34
ตารางที่ 4.3	แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับที่ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคมเกี่ยวกับสภาพการศึกษาต่อ จำแนกตามสาขาวิชา	38
ตารางที่ 4.4	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้ที่ได้จากการเรียน ไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม จำแนกตามสาขาวิชา เป็นรายชื่อ	40
ตารางที่ 4.5	แสดงการเปรียบเทียบการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคม ที่มีสาขาวิชาต่างกัน จำแนกเป็นรายชื่อ	42

3. เพื่อเปรียบเทียบการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาจากภาควิชาภาษาและสังคม จำแนกตามสาขาวิชา

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

ผู้สำเร็จการศึกษาจากภาควิชาภาษาและสังคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์แตกต่างกัน

1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนในหลักสูตรการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์
2. ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา
3. ความรู้จากการทำปริญญานิพนธ์/ปัญหาพิเศษ
4. ประสบการณ์จากการฝึกงาน
5. ความรู้จากกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. ความรู้ทางสื่อและเทคโนโลยี
7. การทำงานกลุ่ม
8. การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ
9. การเข้าชมรมต่าง ๆ
10. การจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตร
11. การทำโครงงาน/รายงานของแต่ละรายวิชา
12. การใช้ห้องปฏิบัติการ
13. บรรยากาศในชั้นเรียนทำให้เกิดความรู้แล้วนำไปใช้ประโยชน์

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2547 ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 48 คน

5. การจัดตามลำดับส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม
6. การจัดตามลำดับจากส่วนรวมไปสู่ส่วนย่อย

(2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการเรียนการสอนย่อมมีเป้าหมายให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้เรียนจะสามารถบรรลุได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยขอ นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามลำดับหัวข้อดังนี้

1) ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของ “กิจกรรมการเรียนรู้” ซึ่งผู้วิจัยขอ นำเสนอไว้ดังนี้

วาณี ภูเสตร (2542 : 93) กล่าวถึงความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการและสภาพการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนปฏิบัติ เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

2) ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้ เพราะกิจกรรมทั้งของผู้เรียนและผู้สอนที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

วาณี ภูเสตร (2530 : 162-163) ได้กล่าวถึง “ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้” ที่มีต่อการเรียนรู้ไว้หลายประการ ดังนี้

1. กิจกรรมช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียน
2. กิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ
3. กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังความเป็นประชาธิปไตย
4. กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังความรับผิดชอบ
5. กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังและส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
6. กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหว
7. กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้สึกสนุกสนาน
8. กิจกรรมช่วยให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล
9. กิจกรรมช่วยขยายความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนให้กว้างขวาง
10. กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมความงอกงามและพัฒนาการของผู้เรียน
11. กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมทักษะ
12. กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังเจตคติที่ดี
13. กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักทำงานเป็นหมู่
14. กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียน
15. กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งความงามในเรื่องต่าง ๆ

3) เป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอในการเตรียมและผลิตวัสดุใหม่ ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน ตลอดจนคิดค้นหาเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนรู้น่าสนใจยิ่งขึ้น

สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534 : 44) กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ว่า

1. ช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ได้ดีขึ้นจากประสบการณ์ที่มีความหมายในรูปแบบต่าง ๆ
2. ช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ได้มากขึ้น โดยใช้เวลาน้อยลง
3. ช่วยให้ผู้เรียน มีความสนใจในการเรียน และมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างกระฉับกระฉ่าง
4. ช่วยให้ผู้เรียน เกิดความประทับใจ มั่นใจ และจดจำได้นาน
5. ช่วยให้ผู้เรียน ส่งเสริมการคิดและการแก้ปัญหาในการเรียนรู้
6. ช่วยให้ผู้เรียน สามารถเอาชนะข้อจำกัดต่าง ๆ ในการเรียนรู้ได้
 - 6.1 ทำสิ่งที่ซับซ้อน ได้ง่ายขึ้น
 - 6.2 ทำสิ่งที่ป็นรูปธรรมให้เป็นนามธรรมมากขึ้น
 - 6.3 ทำสิ่งที่เคลื่อนไหวให้ดูช้าลง
 - 6.4 ทำสิ่งที่เคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนแปลงช้าให้ดูเร็วขึ้น
 - 6.5 ทำสิ่งที่ใหญ่มากให้เล็กเหมาะแก่การศึกษา
 - 6.6 ทำสิ่งที่เล็กมากให้มองเห็นได้ชัดเจนขึ้น
7. ช่วยลดการบรรยายของผู้สอนลง แต่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น
8. ช่วยลดการสูญเปล่าทางการศึกษาลง เพราะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผู้เรียนสอดคล้องน้อยลง

(3) ประเภทของการเรียนรู้

ในการจำแนกประเภทของสื่อการเรียนรู้นั้น สามารถจำแนกได้ตามประเภท ลักษณะและวิธีการใช้สื่อการเรียนรู้นั้น แบ่งสื่อการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. สื่อการสอนประเภทวัสดุ หมายถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรู้ได้ด้วยตนเอง แยกออกเป็น
 - 1.1 สื่อที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ด้วยตนเองจะต้องอาศัยอุปกรณ์อื่นช่วย เช่น แผนที่ ลูกโลก เป็นต้น
 - 1.2 วัสดุที่ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ด้วยตนเองจะต้องอาศัยอุปกรณ์อื่นช่วย เช่น แผ่นเสียง ฟิล์ม สไลด์ เป็นต้น
2. สื่อประเภทอุปกรณ์ หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวกลางที่จะทำให้ข้อมูลจากวัสดุสามารถใช้ในการเรียนรู้ได้ ได้แก่ เครื่องฉาย เครื่องเล่นแผ่นเสียง วิทยุ เป็นต้น
3. สื่อประเภทเทคนิคและวิธีการ หมายถึง สิ่งที่มีลักษณะเป็นความคิดรูปแบบการจัด การเรียนการสอน ซึ่งไม่ใช่วัสดุอุปกรณ์ เช่น การสอนแบบศูนย์การเรียน การสาธิต เป็นต้น

(4) การจัดบรรยากาศการเรียนรู้

การจัดบรรยากาศการเรียนรู้ เป็นการกระตุ้นส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนด้วยความพึงพอใจและบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เพื่อให้การเรียนในระยะเวลาอันจำกัดมีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดที่เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ ตามลำดับหัวข้อดังนี้

(1) แนวทางในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้

การเรียนรู้ในระบบโรงเรียนจะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับปฏิริยาการตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับองค์ประกอบต่าง ๆ ระหว่างสถานศึกษา

(1.1) ปฏิริยาตอบระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน

การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เกิดความเป็นมิตร จะทำให้ผู้เรียนผู้ควรมีความกล้าที่จะแสดงออกทางการซักถามความข้องใจ การอภิปราย ปฏิริยาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนมิใช่ว่าจะเป็นในชั้นเรียนเสมอไป นอกชั้นเรียนก็เป็นสิ่งจำเป็น และช่วยให้บรรยากาศในชั้นเรียนเกิดความเป็นมิตรมากขึ้น

(1.2) ปฏิริยาระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน

การเรียนรู้ของผู้เรียนนอกจากได้รับอาจารย์แล้ว การเรียนระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเอง ถ้าอยู่ในชั้นเรียนผู้สอนอาจดำเนินการได้โดยใช้หลักการวิธีสอน เช่น ให้อภิปรายหน้าชั้น จัดวิชาสอนแบบสัมมนา ใ้ว่าที่ การรายงานหน้าชั้น และซักถาม

(1.3) ปฏิริยาระหว่างผู้เรียนกับวัสดุอุปกรณ์

วัสดุหรือทัศนูปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างขึ้นและลดเวลาการอธิบายของอาจารย์ผู้สอนให้น้อยลง ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่า นวัตกรรมนำมาช่วยสอนจะทำให้ผู้เรียนมีอิสระและช่วยเหลือตนเองในการเรียนรู้ดี

(1.4) ปฏิริยาระหว่างผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม

ปฏิริยาระหว่างผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อมสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มาก ผู้เรียนจะมีปฏิริยาต่อสิ่งแวดล้อมเสมอและจะเกิดการยอมรับและเคยชินได้

2.2 การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

ความสำเร็จของการปฏิบัติงาน ขึ้นอยู่กับความพร้อมและความสามารถในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ความสำเร็จและประสิทธิภาพขององค์กรนั้นอาจพูดได้ว่าเป็นเรื่องเดียวกัน เพราะองค์กรที่ไร้ประสิทธิภาพคงทำงานให้ประสบความสำเร็จได้ยาก การวัดประสิทธิภาพหรือ โอกาสของความสำเร็จนั้นจะวัดจากการบรรลุเป้าหมาย และในการบรรลุเป้าหมายขององค์กร

นั้น ปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกอบรม ประสบการณ์ ความผูกพัน ความรู้สึก ยังมีความสำคัญต่อประสิทธิภาพขององค์กร ทั้งยังพบว่าองค์กรที่จะทำงานให้บรรลุความสำเร็จ ผู้ปฏิบัติต้องได้รับการตอบสนองความต้องการทั้งภายนอกและภายใน ความต้องการภายนอกได้แก่ รายได้หรือค่าตอบแทน ความมั่นคงปลอดภัยในการปฏิบัติงาน สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ตำแหน่งหน้าที่ ส่วนความต้องการภายในได้แก่ ต้องการเข้าหมู่คณะ ต้องการแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการจงรักภักดี ความเป็นเพื่อน ความรัก ตามต้องการศักดิ์ศรีของตนเอง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพหรือความสำเร็จขององค์กร มีดังนี้

- (1) ทำความเข้าใจและกำหนดแนวทางการทำงานให้กระจ่าง
- (2) ใช้สามัญสำนึกในความน่าจะเป็นของงาน
- (3) ได้รับคำปรึกษาและคำแนะนำที่ถูกต้องสมบูรณ์
- (4) รักษาระเบียบวินัยในการทำงาน
- (5) ปฏิบัติงานด้วยความยุติธรรม
- (6) การทำงานต้องเชื่อถือได้ มีความฉับพลัน มีสมรรถภาพและลงทะเบียนไว้เป็นหลักฐาน
- (7) มีการแจ้งให้ทราบถึงการดำเนินงานอย่างทั่วถึง
- (8) ทำงานสำเร็จทันเวลา
- (9) ผลงานได้มาตรฐาน
- (10) การดำเนินงานสามารถจัดเป็นมาตรฐานได้
- (11) กำหนดมาตรฐานที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการฝึกสอนงานได้
- (12) ให้น่าเห็นใจรางวัลแก่งานที่ดี

ปัจจัย 7 ประการ ที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานในองค์กร คือ

- (1) กลยุทธ์ (Strategy)
- (2) โครงสร้าง (Structure)
- (3) ระบบ (Systems)
- (4) แบบ (Styles)
- (5) บุคลากร (Staff)
- (6) ความสามารถ (Skill)
- (7) ค่านิยม (Shared Values)

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพหรือความสำเร็จขององค์กรขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายปัจจัย ที่กล่าวถึงได้แก่ ปัจจัยว่าด้วยทรัพยากร คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ (หมายถึง ขนาดขององค์กร) การฝึกอบรม ประสบการณ์ (หมายถึง สมรรถนะ) แรงจูงใจ (หมายถึง บรรยากาศในองค์กร) และภาวะผู้นำ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยแวดล้อม โดยเน้นเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชน

สำนักงานปฏิรูปการศึกษา (2542) ใน มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ

มาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

- (1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
- (2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา
- (3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง
- (4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา
- (5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ
- (6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

2.3 หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต

หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต ต่อเนื่อง 2 ปี รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมภายใน ศิลปอุตสาหกรรม วิศวกรรมโทรคมนาคม อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีการวัดคุมทางอุตสาหกรรม เทคโนโลยีการเกษตร-การผลิตพืช และเทคโนโลยีการเกษตร-การผลิตสัตว์ อุตสาหกรรมเกษตร ทั้งภาคปกติและภาคสมทบ (ตามโครงการผลิตบัณฑิตสาขาวิชาครุศาสตร์ อุตสาหกรรมที่ขาดแคลน) หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิตเป็นหลักสูตรต่อเนื่อง มีระบบหน่วยกิตแบบทวิภาคใช้เวลาในการศึกษา 2 ปี ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์ทั้งวิชาชีพ ทัวไป และวิชาชีพ หลักสูตรทั้ง 9 สาขาวิชาดังกล่าวนี้ได้ปรับปรุงใหม่เริ่มใช้ในปีการศึกษา 2537 เป็นต้นไป โดยการจัดหลักสูตรเป็นไปตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรปริญญาตรี พ.ศ. 2532 และประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องมาตรฐานวิชาชีพครู พ.ศ. 2536

องค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วยหมวดวิชาต่าง ๆ ดังนี้

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ได้แก่ กลุ่มวิชาภาษา สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความรอบรู้กว้างขวาง มีความเข้าใจธรรมชาติของตนเองและผู้อื่น และสังคม สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างดีมีคุณธรรม และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้

2. หมวดวิชาชีพเฉพาะ แบ่งเป็น กลุ่มวิชาชีพครู และกลุ่มวิชาชีพเฉพาะ

2.1 กลุ่มวิชาชีพครู เป็นวิชาชีพของการเป็นครูที่ให้ความรู้อย่างกว้างขวางและให้มีความคิดลึกซึ้งทางการศึกษา เข้าใจสภาพแวดล้อมของสังคม สามารถไตร่ตรองแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล เสริมสร้างบุคลิกภาพที่เหมาะสม มีความภูมิใจและศรัทธาต่อวิชาชีพ ประกอบวิชาชีพอย่างมีคุณธรรม ประกอบด้วยวิชาภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติทางการศึกษา และพฤติกรรมการสอน เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้หลักวิชาชีพ และมีประสบการณ์การสอนอย่างเพียงพอที่จะเป็นครู อย่างมีประสิทธิภาพ นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิตทุกสาขาวิชา ต้องเรียน วิชาชีพครูไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต

2.2 กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ จัดเพื่อให้นักศึกษา ซึ่งได้เคยเรียนวิชาชีพนั้นมาแล้วในระดับ ปวส. ได้มีโอกาสเรียนเนื้อหาวิชาชีพเฉพาะขั้นสูงและลึกซึ้งเพื่อให้มีความรู้อย่างกว้างขวางในสาขาวิชาชีพ นั้น

3. หมวดวิชาเลือกเสรี เปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเรียนวิชาใดก็ได้ ที่สนใจ และวิชานั้น ๆ มี เปิดสอนในคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมหรือคณะอื่น ๆ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

2.4 ปัจจัยความสำเร็จของการบริหารการศึกษา

ปรัชญา เวสารัชช์ (2545) กล่าวไว้ว่า มาตรา 6 ของกฎหมายระบุว่า “การจัดการศึกษาต้อง เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข”

ตามความข้างต้น เป้าหมายของการจัดการศึกษาจึงอยู่ที่คนไทยโดยทั่วไป ซึ่งต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นคนดี มีประโยชน์ มีความครบถ้วนทุกด้าน คือ

1. ทางกาย
2. ทางจิตใจ
3. ทางสติปัญญา
4. ความรู้
5. คุณธรรมและจริยธรรม

6. มีวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต รักวัฒนธรรมไทย มีเอกลักษณ์ไทย มีมารยาทและการวางตนในสังคม รู้จักประมาณตนเอง

7. อยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

คุณลักษณะที่กล่าวข้างต้นอันเป็นเป้าหมายของการจัดการศึกษานี้ เริ่มต้นที่ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาซึ่งจะเป็นผู้ปลูกฝังถ่ายทอดอบรม หมายความว่าอาจารย์ ผู้บริหาร และบุคลากรทางการศึกษาต้องเป็นตัวอย่างที่ดีคือรักษาหรือพัฒนาคุณลักษณะที่ดีไว้เป็นแบบอย่าง

คุณลักษณะที่ดีอันเป็นที่พึงประสงค์นี้ถือเป็นมาตรฐานหรือดัชนีชี้วัดครูผู้บริหารการศึกษาและบุคลากรทางการศึกษา โดยผู้นำชุมชนและประชาชนต้องช่วยกันส่งเสริมสนับสนุน ยกย่องและตั้งความคาดหวังให้แม่แบบสำหรับลูกหลานตนให้สอดคล้องกับมาตรฐานคุณลักษณะดังกล่าวเพราะหากแม่แบบไม่ดี เยาวชนก็จะยึดถือเป็นแบบอย่างการประพฤติปฏิบัติของพวกเขาตามไปด้วย

2.5 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของการพัฒนาหลักสูตร

นวลจิตต์ เชาวศิริพิงศ์ และคณะ (2545) กล่าวว่า วัตถุประสงค์การศึกษาระดับอุดมศึกษามีจุดมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพชั้นสูง ด้านการค้นคว้า วิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ และพัฒนาสังคมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ

1. ด้านหลักสูตร กล่าวถึงการปฏิรูปหลักสูตรให้ต่อเนื่อง เชื่อมโยงมีความสมดุลในเนื้อหาสาระ ทั้งที่เป็นวิชาการ วิชาชีพ และวิชาว่าด้วยความเป็นมนุษย์ และให้มีการบูรณาการเนื้อหาหลากหลายที่มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต ได้แก่

- 1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสังคม
- 1.2 เนื้อหาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การบำรุงรักษา ใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื้อหาเกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย
- 1.3 เนื้อหาความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง
- 1.4 เนื้อหาความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

2. ด้านกระบวนการเรียนรู้ กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และเป็นการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ดังข้อมูลที่ระบุไว้เป็นหัวใจของการปฏิรูปการศึกษาที่สำนักงานนโยบายและแผนการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2543) ได้สรุปถึงลักษณะกระบวนการจัดการเรียนรู้ในสาระของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ไว้ดังนี้

- 2.1 มีการจัดเนื้อหาที่สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน
- 2.2 ให้มีการเรียนรู้จากประสบการณ์และฝึกนิสัยรักการอ่าน

- 2.3 จัดให้มีการฝึกทักษะกระบวนการและการจัดการ
- 2.4 มีการผสมผสานเนื้อหาสาระด้านต่างๆ อย่างสมดุล
- 2.5 จัดการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และรอบรู้
- 2.6 จัดให้มีการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ และให้ชุมชนมีส่วนร่วมจัดการเรียนรู้ด้วย

3. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จะต้องประเมินผู้เรียนตามสภาพจริง โดยการใช้วิธีการประเมินผู้เรียนหลายวิธีได้แก่ การสังเกตพฤติกรรม การเรียนและการร่วมกิจกรรม การใช้แฟ้มสะสมงาน การทดสอบ การสัมภาษณ์ ควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอน ผู้เรียนจะมีโอกาสแสดงผลการเรียนรู้ได้หลายแบบ ไม่เพียงแต่ความสามารถทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งวัดได้โดยแบบทดสอบเท่านั้น การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้แบบนี้แสดงให้เห็นความแตกต่างอันเกิดจากผลการพัฒนาตนเองของผู้เรียนในด้านต่างๆ ได้ชัดเจนมากขึ้น รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้จะได้กล่าวในตอนต่อไป

ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล และคณะ (2545) กล่าวถึง การบริหารจัดการเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรของสถานศึกษามีคุณภาพและประสิทธิภาพหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยการบริหารจัดการหลักสูตรอย่างเป็นระบบนั่นเอง

ซึ่งประกอบด้วย งาน/ภารกิจที่สถานศึกษาจะต้องดำเนินการ 7 ภารกิจ คือ

1. การเตรียมความพร้อมของสถานศึกษา

ภารกิจที่ผู้บริหารและครูผู้สอนตลอดจนบุคลากรที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมของสถานศึกษา

2. การจัดทำสาระของหลักสูตรสถานศึกษา

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษา จะต้องดำเนินการจัดทำสาระของหลักสูตรสถานศึกษาดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาองค์ประกอบของหลักสูตรว่า กำหนดสาระที่เป็นแกนกลางและสาระของท้องถิ่นไว้อย่างไร และมีความสอดคล้องสัมพันธ์และสมดุลอย่างไร

2.2 วิเคราะห์ขอบข่ายเนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ทั้งองค์ประกอบด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม

2.3 ศึกษาสภาพปัญหาของชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นความต้องการของชุมชนและสังคม

2.4 ปรับปรุงสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในส่วนที่ต้องจัดให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน

2.5 ตรวจสอบความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมกับมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มวิชา และมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.6 วางแผนการจัดการเรียนการสอนตามขอบข่ายสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ สัดส่วน เวลาและหน่วยกิตตามที่หลักสูตรแกนกลางกำหนด

2.7 พัฒนาแนวการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน นอกจากนี้ครูควรดำเนินการเพื่อให้การจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษาสมบูรณ์อีก 2 ประการ นั่นคือ กำหนดสื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

3. การวางแผนบริหารจัดการหลักสูตร

การวางแผนบริหารจัดการหลักสูตรหรือวางแผนดำเนินการใช้หลักสูตร มีภารกิจที่ต้องดำเนินการ 3 ส่วน คือ

3.1 การบริหารการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การใช้สื่อ และแหล่งการเรียนรู้อย่างหลากหลาย การสอนซ่อมเสริม การประเมินผลตามสภาพจริง เป็นต้น

3.2 การบริหารการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เช่น การวางแผนให้ครูทุกคนสามารถ แนะนำผู้เรียนได้ทั้งด้านการศึกษา อาชีพและปัญหาอื่น ๆ เป็นต้น

3.3 การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เช่น การสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ในและนอกสถานศึกษา การส่งเสริมให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียน เป็นต้น

4. การปฏิบัติการบริหารจัดการหลักสูตร

การดำเนินการบริหารจัดการหลักสูตรให้เป็นไปตามภารกิจที่สองหรือการจัดทำสาระของ หลักสูตรสถานศึกษา และภารกิจที่สามหรือการวางแผนบริหารจัดการหลักสูตร ซึ่งสถานศึกษาได้ กำหนดไว้

5. การนิเทศ กำกับ ติดตามและประเมินผล

การนิเทศ กำกับ ติดตามและประเมินผลการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการภายใน สถานศึกษา

5.1 การนิเทศ กำกับ ติดตามและประเมินผลการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการจากภายนอก สถานศึกษา

6. การสรุปผลการดำเนินงานบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษา

สถานศึกษาจะต้องรวบรวมข้อมูลผลการดำเนินงานบริหารจัดการหลักสูตรของสถานศึกษา สรุปและเขียนรายงานผลการดำเนินงานเสนอต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และนำผลการรายงานเผยแพร่ให้ชุมชน หรือสาธารณชนได้รับทราบ

7. การปรับปรุงและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษา

ผลการดำเนินงานบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษา ปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินงานและ ข้อมูลจากการติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรทั้งหมด จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนา กระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาในปีต่อไป

ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาประสบผลสำเร็จก็คือ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

ดังนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรและจัดกระบวนการเรียนรู้จึงต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มีเป้าหมายที่การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือเป็น “คนเก่ง คนดี และมีความสุข” โดยมีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาดังนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษา

ผู้บริหารสถานศึกษาที่ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาเข้าใจบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารอย่างถ่องแท้และนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังแบบต่อเนื่อง จะช่วยให้การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาประสบผลสำเร็จได้อย่างมีคุณภาพ ผู้บริหารสถานศึกษาในยุคปฏิรูปการศึกษาต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากการสั่งการมาเป็นผู้ร่วม คือ ร่วมวางแผนและร่วมปฏิบัติ ผู้บริหารสถานศึกษาจึงควรมีบทบาทดังนี้

1.1 จัดทำแผนพัฒนาสถานศึกษาเพื่อใช้ในการดำเนินการจัดการศึกษา

1.2 เป็นผู้ผู้นำในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา โดยร่วมประสานกับบุคลากรทุกฝ่ายเพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนตลอดจนสาระตามหลักสูตรสถานศึกษา

1.3 ประชาสัมพันธ์หลักสูตรสถานศึกษา

1.4 สนับสนุนให้บุคลากรทุกฝ่ายของสถานศึกษามีความรู้และความสามารถในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา รวมทั้งพัฒนาบุคลากรให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

1.5 มีการนิเทศภายใน เพื่อนิเทศ กำกับ ติดตามการใช้หลักสูตรสถานศึกษาอย่างมีระบบ

1.6 จัดให้มีการประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษาเพื่อปรับปรุง พัฒนาสาระของหลักสูตรสถานศึกษาให้ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น

2. ครูผู้สอน

ครูผู้สอนมีบทบาทโดยตรงในการร่วมพัฒนาหลักสูตร จัดการเรียนรู้ ครูในยุคปฏิรูปการศึกษาจะต้องปรับเปลี่ยนจากการเป็นผู้สอน เป็นผู้เฝ้าอำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยการชี้แนะทางการนำความรู้จากแหล่งต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ กล่าวคือ ทำให้ผู้เรียนรู้วิธีการเข้าถึงแหล่งข้อมูล มีทักษะในการใช้สื่อ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการสืบค้นข้อมูลมาใช้ได้สะดวก วิธีการที่ครูสามารถทำได้ในฐานะผู้เฝ้าอำนวยความสะดวกที่ดี

นอกจากนี้ อาจารย์ยังต้องปรับบทบาทจากการเป็นผู้ป้อนข้อมูล เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษา โดยอาจารย์จะต้องตระหนักเสมอว่า ตนเองไม่ใช่ผู้กำหนดความรู้ แต่เป็นผู้สอนแก่นความรู้ในวิชาที่สอน และแนะวิธีการคิดให้กรอบในการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาการ แนะนำการพิจารณาข้อมูลที่จะ

เลือกนำมาใช้แนะนำเรื่องทั่ว ๆ ไปที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของผู้เรียนด้วย เช่น ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพ การพัฒนาบุคลิกภาพ มารยาท การป้องกันตนเองจากภัยอันตรายต่างๆ เป็นต้น

อาจารย์จะทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำ ปรึกษาแก่นักเรียนและเป็นผู้เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ก็ต่อเมื่ออาจารย์เป็นผู้ที่เรียนรู้มาก่อน นั่นหมายความว่า อาจารย์จะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้กระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เป็นคนช่างสังเกตและคิดตก्यानกับข้อมูลและความรู้ที่ผ่านเข้ามาในสมองด้วยการตั้งคำถามและหาทางพิสูจน์เรื่องเหล่านี้ให้ได้ ข้อสรุปที่ชัดเจน

ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา อาจารย์ไม่เพียงแต่จะมีบทบาทหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้เท่านั้น แต่อาจารย์ยังต้องมีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

3. ผู้เรียน

เนื่องจากผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการกำหนดจุดหมายของการพัฒนาหลักสูตร หลักสูตรทุกหลักสูตรพัฒนาขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนจึงควรมีส่วนแสดงความคิดเห็นและให้ข้อมูลที่สะท้อนความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน ให้ผู้รับผิดชอบพัฒนาหลักสูตรได้ทราบ และเนื่องจากผู้เรียนเป็นผลผลิตของการจัดการศึกษาโดยตรงผู้เรียนจะมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์คือเป็นคนดี มีปัญญา และมีความสุขได้ ผู้เรียนจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนจากการเป็นผู้รับมาเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเองมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความถนัดความสนใจและความสามารถของตนเอง

บทบาทหน้าที่ของผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีดังนี้

- 3.1 มีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับผู้ปกครองและครูวางแผนการเรียนรู้ของตนเองตามความถนัด ความสนใจและความสามารถของตนเอง
- 3.2 มีความรับผิดชอบ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และบริหารจัดการเรียนรู้ของตนเองให้มีคุณภาพ
- 3.3 ปฏิบัติตนเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ รู้วิธีแสวงหาความรู้พร้อมทั้งสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง
- 3.4 มีการประเมินและพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง
- 3.5 มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับอาจารย์และเพื่อน โดยช่วยเหลือเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน

4. ผู้ปกครอง

การปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้เปิดโอกาสให้บิดามารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายร่วมมือกับสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ (มาตรา 24) ฉะนั้น บิดามารดาและผู้ปกครองจะต้องปรับเปลี่ยนความคิดในการฝากบุตรหลานไว้ในความดูแลของอาจารย์มาเป็นผู้ร่วมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

5. ชุมชน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร และบริหารจัดการให้เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้ที่กลมกลืนกับท้องถิ่น และร่วมกับสถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.6 สื่อการศึกษา

นิคม ทาแดง และคณะ (2545) กล่าวว่า การศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญนั้นบทบาทของครูจะเน้นหนักการเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ คือ จะต้องเตรียมฐานความรู้ แหล่งสื่อ และสภาพแวดล้อมทางการศึกษาไว้ให้ผู้เรียนได้เผชิญประสบการณ์ด้วยตนเองเป็นหลัก ดังนั้นอาจารย์จะต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องประเภทของสื่อและแหล่งสื่อการศึกษา การเลือกและการใช้สื่อการศึกษาให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

2.6.1 ความหมาย ประเภท และคุณค่าของสื่อการศึกษา

1. ความหมายของสื่อการศึกษา

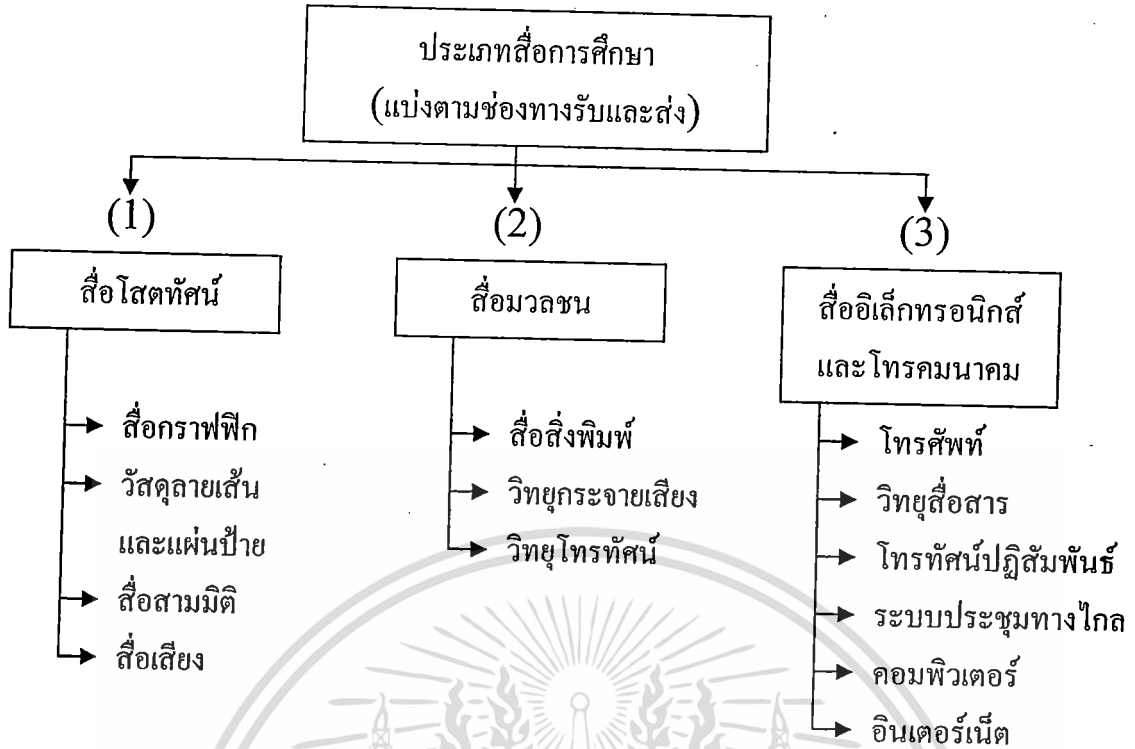
สื่อการศึกษา คือ ตัวกลางหรือสิ่งต่างๆ เช่น วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ และเทคนิควิธีการ รวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการพัฒนา และสามารถนำความรู้ที่ได้รับนั้นไปใช้ในการประกอบอาชีพ ตลอดจนการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข และมีประสิทธิภาพ

2. ประเภทของสื่อการศึกษา

สื่อการศึกษาแบ่งประเภทได้หลายลักษณะได้แก่ (1) การแบ่งประเภทตามช่องทางการส่งและรับสาร (2) การแบ่งประเภทตามโครงสร้าง ความคิด และ (3) การแบ่งประเภทตามโครงสร้างของสื่อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การแบ่งประเภทตามช่องทางการส่งและรับสาร สื่อการศึกษาที่แบ่งประเภทตามช่องทางการรับและส่งสารมี 3 ประเภท ได้แก่

- (1) สื่อโสตทัศน์ ได้แก่ สื่อกราฟฟิก วัสดุลายเส้นและแผ่นป้ายต่าง ๆ สื่อสามมิติประเภทหุ่นจำลอง และสื่อเสียง เช่น เทปเสียง เป็นต้น
- (2) สื่อมวลชน ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์
- (3) สื่ออิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม ได้แก่ โทรศัพท์ โทรสาร วิทยุสื่อสาร โทรศัพท์ ปฏิสัมพันธ์ ระบบประชุมทางไกล เครื่องข่ายคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น (ดังแผนภูมิ)

2.2 การแบ่งประเภทสื่อการศึกษาตามโครงสร้างความคิด

การแบ่งประเภทของสื่อการศึกษาตามโครงสร้างความคิดมีสองลักษณะ คือ แบ่งตามลักษณะของประสบการณ์ และแบ่งตามลักษณะการคิดของคน ดังต่อไปนี้

(1) การแบ่งประเภทสื่อการศึกษาตามลักษณะประสบการณ์

การแบ่งประเภทสื่อการเรียนการสอนตามลักษณะของประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากผลการใช้สื่อ นั้น ๆ เอ็ดการ์ เดล เป็นคนแบ่งไว้มี 10 ประเภท (Dale, 1949) เรียกว่า “กรวยแห่งประสบการณ์” ตามลำดับจากรูปธรรมไปหานามธรรม ดังต่อไปนี้

- (1.1) ประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนเจตนารับเป็นสื่อของจริง
- (1.2) ประสบการณ์จากสถานการณ์จำลองและหุ่นจำลอง
- (1.3) ประสบการณ์นาฏการที่ผู้เรียนได้รับรู้การแสดงด้วยตนเองหรือ
การชมการแสดง
- (1.4) ประสบการณ์จากการทดลองสาธิต
- (1.5) ประสบการณ์ทัศนศึกษา
- (1.6) ประสบการณ์ที่ได้จากนิทรรศการ
- (1.7) ประสบการณ์จากภาพยนตร์หรือโทรทัศน์
- (1.8) ประสบการณ์จากภาพนิ่ง วิทยุและการบันทึกเสียง
- (1.9) ประสบการณ์จากสื่อทัศนสัญลักษณ์
- (1.10) ประสบการณ์พจนสัญลักษณ์

(2) การแบ่งประเภทสื่อการศึกษาตามลักษณะสื่อในกระแสดความคิดของผู้เรียน

การแบ่งประเภทของสื่อการศึกษาตามลักษณะสื่อในกระแสดความคิดของผู้เรียนนี้ แบ่งตาม ทฤษฎีโครงสร้างของความคิด (Cognitive Structure) ของบรูเนอร์ (Bruner, 1966) ซึ่งอธิบายไว้ว่า คนเราจะเกิดความรู้ความเข้าใจสิ่งแวดลอมได้โดยสิ่งแวดลอมที่เป็นวัตถุปรากฏการณ์หรือ สถานการณ์ เราให้เกิดสื่อหรือสิ่งแทนในกระแสดความคิดด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้าน กระทำ ด้านภาพ หรือด้านสัญลักษณ์

2.3 การแบ่งประเภทของสื่อการศึกษาตามลักษณะโครงสร้างของสื่อ

ประเภทของสื่อการศึกษาตามลักษณะโครงสร้าง แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่ม ฮาร์ดแวร์ และกลุ่มซอฟต์แวร์ ดังต่อไปนี้

(1) ฮาร์ดแวร์ ความหมายของฮาร์ดแวร์ตามพจนานุกรม หมายถึง เครื่องมือ อุปกรณ์ที่เป็น โลหะและวัตถุเนื้อแข็ง อาวุธ ยุทโธปกรณ์ ตลอดจนชิ้นส่วนประกอบต่าง ๆ ของเครื่องมือและอุปกรณ์ เหล่านี้ ความหมายของฮาร์ดแวร์ในเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ หมายถึง เครื่องกลไกและวงจร อิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นตัวเครื่องคอมพิวเตอร์ จะเห็นได้ว่าฮาร์ดแวร์เป็นผลผลิตจากการประยุกต์ทางด้าน วิทยาศาสตร์กายภาพทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วยวัสดุสิ้นเปลือง เครื่องมือและอุปกรณ์

(2) ซอฟต์แวร์ หมายถึง ผลผลิตจากการประยุกต์พฤติกรรมศาสตร์มาใช้ในการศึกษาและ การแนะแนว ซึ่งได้แก่ลำดับขั้นตอน ระบบกระบวนการ โปรแกรมและวิธีการเก็บรวบรวม จัดแจง และการเสนอสารสนเทศทางการศึกษาและการแนะแนว ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น วัสดุสำเร็จรูป กิจกรรมและเกม และวิธีการ ดังนี้คือ

(2.1) วัสดุสำเร็จรูป

(2.2) กิจกรรมและเกม

(2.3) วิธีการ

3. คุณค่าของสื่อการศึกษา

คุณค่าของสื่อการศึกษา สามารถสรุปได้ ดังนี้

- 3.1 สื่อการศึกษาจะสามารถช่วยให้คุณภาพการเรียนรู้ดีขึ้น
- 3.2 ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นในเวลาที่กำหนด
- 3.3 สื่อการศึกษาสามารถสร้างแรงจูงใจและเร้าความสนใจได้เป็นอย่างดี
- 3.4 ผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้
- 3.5 การเรียนรู้จากสื่อการศึกษาจะทำให้ผู้เรียนจำได้นาน เรียนรู้ได้เร็วและดีขึ้น
- 3.6 ผู้เรียนมีประสบการณ์จากรูปธรรมไปสู่นามธรรม
- 3.7 สื่อการศึกษาสามารถเอาชนะข้อจำกัดต่าง ๆ ได้เช่น
 - ทำสิ่งที่ซับซ้อนให้ง่ายขึ้น
 - ทำนามธรรมให้เป็นรูปธรรม

- ทำสิ่งที่เคลื่อนไหวเร็วให้ดูช้าลง
- ทำสิ่งที่เคลื่อนไหวช้าให้ดูเร็วขึ้น
- ทำสิ่งที่ใหญ่มากให้ย่อขนาดลง
- ทำสิ่งที่เล็กมากให้ขยายขนาดขึ้น
- นำอดีตมาศึกษาได้
- นำสิ่งที่อยู่ไกลหรือลึกลับมาศึกษาได้

3.8 ช่วยให้ผู้เรียนเรียนสำเร็จง่ายขึ้นและสอบได้มากขึ้น

2.6.2 การเลือก การวางแผนผลิต และการใช้สื่อการศึกษา

1. การเลือกสื่อการศึกษา

สื่อการศึกษาจะให้ประโยชน์อย่างมาก ถ้ามีการใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม ดังนั้นในการเลือกสื่อการศึกษาควรพิจารณาสิ่งต่างๆ ดังนี้

1.1 เลือกสื่อการศึกษาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเรียนการสอนเรื่องนั้นๆ

1.2 เลือกสื่อการศึกษาที่สอดคล้องกับลักษณะการตอบสนองและพฤติกรรมขั้นสุดท้ายของผู้เรียนที่คาดหวังจะให้เกิดขึ้น พฤติกรรมของผู้เรียนจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีความพึงพอใจในกิจกรรมและประสบการณ์ที่ได้รับ และความพึงพอใจย่อมก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี

1.3 เลือกสื่อการศึกษาให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน

1.4 เลือกสื่อการศึกษาให้เหมาะสมกับความสามารถและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน สื่อการศึกษาที่จัดให้ผู้เรียนควรง่ายและอยู่ในขอบเขตความสามารถของผู้เรียน

1.5 เลือกสื่อการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ มีความสมบูรณ์สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง

1.6 เลือกสื่อการศึกษาที่มีอยู่ในท้องถิ่นเพื่อประหยัดเวลาและงบประมาณ

1.7 เลือกสื่อการศึกษาที่พอจะหาได้โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพความปลอดภัย ประหยัด และสามารถใช้ได้สะดวก

2. การวางแผนผลิตสื่อการศึกษา

สื่อการศึกษาที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีกระบวนการผลิตที่มีขั้นตอนและมีระบบ ดังนี้

2.1 การเตรียมด้านวิชาการ

การเตรียมการด้านวิชาการเป็นการเตรียมข้อมูลเพื่อใช้ประกอบในการผลิตสื่อการศึกษา

(1) การกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอน

(2) การวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย

- (3) การกำหนดเนื้อหาและการจัดลำดับเนื้อหา
- (4) ระดับการผลิตสื่อการศึกษา
- (5) บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการผลิตสื่อการศึกษา

2.2 การผลิตสื่อการศึกษา

การผลิตสื่อการศึกษาแต่ละประเภทมีขั้นตอนการผลิตที่แตกต่างกัน ผู้สนใจที่จะเรียนรู้ในการผลิตสื่อการศึกษาจึงต้องศึกษาค้นคว้าฝึกปฏิบัติหรือเข้ารับการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการการผลิตเฉพาะอย่างการผลิตสื่อการศึกษาเป็นทักษะอย่างหนึ่ง หากผลิตบ่อย ๆ ก็จะเกิดทักษะ เกิดความชำนาญ สามารถผลิตได้เองอย่างมีประสิทธิภาพ

3. หลักการใช้สื่อการศึกษา

สื่อศึกษามีหลายประเภท ซึ่งมีความแตกต่างกันในรูปร่างลักษณะ และลักษณะการใช้งาน ผู้ใช้จะต้องศึกษาวิธีการใช้สื่อแต่ละชนิดเพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดและควรคำนึงถึงหลักการใช้สื่อดังต่อไปนี้

- 3.1 ในบทเรียนหนึ่งๆ ไม่ควรใช้สื่อศึกษามากเกินไป ควรใช้เท่าที่จำเป็นเท่านั้น
- 3.2 ก่อนใช้สื่อการศึกษาจริงควรทดลองใช้จนเกิดความมั่นใจเพื่อป้องกันการเกิดความผิดพลาด ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนลดศรัทธาในความสามารถของผู้สอนได้ ทั้งยังสามารถกำหนดเวลาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับการใช้สื่อนั้น ๆ
- 3.3 ใช้สื่อการศึกษาที่ตรงกับบทเรียนและกระบวนการเรียนการสอน
- 3.4 ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการศึกษา
- 3.5 คำนึงเสมอว่าสื่อการศึกษาที่ใช้อยู่ในนั้นไม่สามารถใช้ได้กับทุกบทเรียนและกับทุกสถานการณ์
- 3.6 พยายามนำสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้เป็นสื่อการศึกษาเพื่อเป็นการประหยัดเวลาและการลงทุน

2.7 ชุมชน

ไพรัช อรรถกามานนท์ และ มัทนา โชควรวัดนากร (2545) กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมการศึกษาให้สอดคล้องและตอบสนองความต้องการชุมชน คือ

1. วิธีการแสวงหาความร่วมมือ การแสวงหาความร่วมมือกับชุมชนด้วยวิธีการนี้เป็นสิ่งที่ทำให้เห็นความพยายามของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาให้สอดคล้อง ตอบสนอง และเป็นประโยชน์แก่ชุมชนและท้องถิ่นอย่างแท้จริง วิธีการดังกล่าวจะเป็นส่วนหนึ่งของการนำชุมชนและท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมร่วมกับสถานศึกษา วิธีการดำเนินงานดังกล่าวนี้ อาจทำได้ดังนี้

(1) จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับชีวิตจริงในชุมชนนั้น ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตจริงที่ตนประสบอยู่

(2) จัดหรือบริการแก่ประชาชนทุกเพศทุกวัยอย่างเหมาะสม กล่าวคือ นอกจากสอนเด็กแล้วยังสอนผู้ใหญ่เกี่ยวกับวิทยาการใหม่ ๆ ของการประกอบอาชีพ การอบรมเลี้ยงดูบุตร เป็นต้น

(3) ให้บริการในด้านกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลาง ตั้งแต่การประชุม การเผยแพร่ข่าวสาร งานตามประเพณี การกีฬา งานรื่นเริง และอื่น ๆ ที่ประชาชนสามารถใช้สถานศึกษานั้นเป็นสถานที่รวมคนเช่นเดียวกับวัด

(4) จัดการเรียนการสอนและการปรับปรุงการเรียนการสอนโดยวิทยาการในชุมชนให้ความรู้ ทั้งทฤษฎี สาธิต การปฏิบัติ ผู้เรียนอาจได้ไปศึกษานอกโรงเรียนยังแหล่งวิทยาการที่ประกอบอาชีพ การแก้ปัญหาของชุมชนเป็นสิ่งที่สถานศึกษาและประชาชนร่วมกันคิดและแก้ปัญหา

(4.1) จัดอบรมสั่งสอนและให้แบบอย่างในการดำรงชีวิตแบบประชาธิปไตยแก่ผู้เรียนในวัยเด็ก ในภาคกลางวันและภาคบ่าย และเผยแพร่ถึงผู้ใหญ่ในชุมชนในภาคค่ำ

(4.2) เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของสถานศึกษา โดยให้ความคิดเห็น แสดงความต้องการและความร่วมมือร่วมกันจัดสถานศึกษาให้มีคุณค่า อันเป็นความภาคภูมิใจของบุตรหลาน

2. หลักปฏิบัติในการส่งเสริมการมีส่วนร่วม กรมการพัฒนาชุมชนได้เสนอหลักการปฏิบัติของพัฒนาการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาสามารถจะนำมาใช้ประโยชน์ได้ดังนี้

(1) ผู้นำต้องทำให้สมาชิก/ประชาชนเชื่อถือไว้วางใจ

(2) การดึงให้ประชาชนมีส่วนร่วมจะต้องเริ่มการจูงใจจากสิ่งที่เขาารู้หรือเกี่ยวข้อง

(3) ผู้นำต้องยอมรับฟังเหตุผล ความคิด และความพร้อมแก้ไขความเข้าใจผิดของตนเอง

(4) การกระตุ้นให้ประชาชน/สมาชิกชุมชนแสดงความคิดเห็น โดยอิสระและชัดเจน โดยผู้นำต้องเชื่อมั่นว่าเขารู้และสามารถคิดเองได้

(4.1) การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการหาข้อตกลงของกลุ่ม โดยความคิดของกลุ่มเอง

(4.2) ผู้นำต้องฟังโดยไม่ขัดจังหวะและไม่ตีความสรุปโดยใช้สามัญสำนึกของตนเอง สรรค์ วรอินทร์ และ ทิพวัลย์ คำคง (2545) กล่าวว่า พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้เสนอแนวทางในการจัดการศึกษาของชุมชนไว้ดังนี้

1. ถ่ายทอดจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาไว้ในมาตรา 7 ว่า จะต้องมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวม ส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นและของไทยควบคู่ไปกับความรู้สากล มีความสามารถในการประกอบอาชีพ พึ่งตนเองได้ แสดงว่าการศึกษาที่จัดขึ้นจะต้องอยู่บนองค์ความรู้และภูมิปัญญาของชุมชน บนพื้นฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของชุมชน จนชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้

2. ยึดถือหลักการจัดการศึกษาตลอดชีวิต กล่าวคือ การเรียนรู้ของบุคคลจะเกิดขึ้นตลอดเวลา นับตั้งแต่เกิดจนตาย เนื้อหาสาระที่เรียนรู้จะเกิดขึ้นเสมอและต่อเนื่อง ดังนั้น ชุมชนจะต้องมีส่วนร่วมเข้าไปมีบทบาทในการจัดการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ชุมชนจึงมีบทบาทในการจัดการศึกษาของคนในชุมชนตลอดเวลา

3. จัดการศึกษาโดยยึดถือหลักการที่จะระดมทรัพยากรทุกอย่าง โดยการมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน และองค์กรต่าง ๆ จึงจะเป็นแนวทางที่ทำให้เกิดการจัดการศึกษาของชุมชนได้

4. จัดการศึกษาโดยกระจายอำนาจในการจัดการศึกษาให้กับชุมชนท้องถิ่น ดังนั้น ชุมชนท้องถิ่นจึงมีภาระที่จะต้องจัดการศึกษาให้กับสมาชิกในชุมชนของตนเองอย่างต่อเนื่อง

2.8 ภาควิชาภาษาและสังคม

ประวัติความเป็นมา

ภาควิชาภาษาและสังคม จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ.2520 ตามพระราชบัญญัติการจัดตั้งคณะกรรมการอำนวยการและวิทยาการสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ต่อมาเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2531 ได้มีการแยกบุคลากรตลอดจนนำหลักสูตรและภาควิชาที่เกี่ยวข้องด้านวิทยาศาสตร์ไปจัดตั้งเป็นคณะวิทยาศาสตร์ ส่วนคณะกรรมการอำนวยการและวิทยาการเดิมเปลี่ยนชื่อเป็นคณะกรรมการอำนวยการและภาควิชาภาษาและสังคม ได้เป็นภาควิชาหนึ่งสังกัดคณะกรรมการอำนวยการ

ภารกิจหลักของภาควิชาภาษาและสังคม คือการสอนบริการหมวดวิชาศึกษาทั่วไปด้านภาษา สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกคณะ และทุกหลักสูตรในสถาบัน รวมทั้งการผลิตบัณฑิตทั้งในระดับปริญญาตรี และปริญญาโท การค้นคว้าวิจัยในสาขาวิชาที่ภาควิชารับผิดชอบ การส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และการให้บริการสังคม

ปัจจุบัน ภาควิชาภาษาและสังคม เปิดสอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรี 2 หลักสูตร และระดับปริญญาโท 2 หลักสูตร ดังนี้

พ.ศ. 2540 เปิดสอนหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2540 เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

พ.ศ. 2543 เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

พ.ศ. 2544 เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ -

ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

วิสัยทัศน์

มุ่งมั่นเป็นองค์กรชั้นนำทางการศึกษา วิจัย ด้านภาษา สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์
ในระดับประเทศ

ปรัชญา

การศึกษาวิจัยด้านภาษา สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ
ปณิธาน

มุ่งมั่นจัดการศึกษา วิจัยเพื่อความเป็นเลิศทางด้านภาษา สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์
ควบคู่กับคุณธรรมและดำรงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรม

พันธกิจ

1. ด้านการผลิตบัณฑิตและการจัดการเรียนการสอน
พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปทางด้านภาษา
สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ รวมทั้งหลักสูตรผลิตบัณฑิตทั้งในระดับปริญญาตรีและ
บัณฑิตศึกษาให้ทันสมัยและมีคุณภาพเพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถมี
คุณธรรมและจริยธรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม
2. ด้านการวิจัย
ส่งเสริมและสนับสนุนให้คณาจารย์ และนักศึกษาทำการค้นคว้าวิจัย และสร้าง
งานวิจัยที่มีคุณภาพในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง
3. ด้านบริการวิชาการและบริการสังคม
ให้บริการวิชาการ โดยการจัดอบรมและสัมมนาในหลักสูตรต่าง ๆ ทางภาษา
สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เพื่อถ่ายทอดความรู้และให้บริการสังคม
4. ด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมไทย
ส่งเสริมและทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมไทย
5. ด้านการบริหารและการจัดการ
พัฒนาระบบการบริหารงานภายในภาควิชาฯ ตามหลักของการบริหารจัดการที่ดี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อจัดการเรียนการสอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไปทางด้านภาษา สังคมศาสตร์ และ
มนุษยศาสตร์ ให้กับทุกหลักสูตรในสถาบันอย่างมีคุณภาพ เพื่อพัฒนาบัณฑิตให้รู้จักคิด
วิเคราะห์ และสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
2. เพื่อผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาตรี และบัณฑิตศึกษาในสาขาวิชาภาษา สังคมศาสตร์
และมนุษยศาสตร์ที่มีความรอบรู้ทางวิชาการ มีคุณธรรม และจริยธรรมเป็นที่ยอมรับของ
สังคม
3. เพื่อผลิตงานวิจัยพื้นฐาน และงานวิจัยประยุกต์ที่มีคุณภาพ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้จริง

4. เพื่อให้บริการทางวิชาการถ่ายทอดความรู้ด้านภาษา สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์แก่บุคคลทั่วไปในชุมชนและสังคม
5. เพื่อส่งเสริมสนับสนุนและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อปลูกฝังให้บัณฑิตมีค่านิยมที่พึงประสงค์และรักในศิลปะและวัฒนธรรมไทย
6. เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการภายในภาควิชาฯ ให้มีประสิทธิภาพ

เป้าหมาย

1. พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับจากหน่วยงานต่าง ๆ และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์สถาบัน และยุทธศาสตร์ชาติ
2. ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและมีคุณธรรม เป็นที่ยอมรับของสังคม
3. ผลิตผลงานวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ และเผยแพร่ผลงานวิจัยอย่างต่อเนื่องให้มากขึ้น
4. เพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพของบุคลากรในภาควิชาฯ
5. จัดการบริหารงานภายในภาควิชาด้วยความชัดเจน โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินงานของภาควิชาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
6. พัฒนาภาควิชาภาษาและสังคมให้เป็นหน่วยงานระดับคณะ

ทิศทางการพัฒนา

1. ให้มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของภาควิชาฯ ที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม
2. ส่งเสริมให้บุคลากรของภาควิชาฯ ได้มีโอกาสศึกษาอบรมเพิ่มเติมทั้งในประเทศและต่างประเทศ
3. ส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรเขียนตำราทางวิชาการ รวมทั้งทำการวิจัยและเผยแพร่ผลงานการวิชาการผ่านสื่อต่าง ๆ มากขึ้น
4. จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงาน และใช้ทรัพยากรที่มีอยู่และที่ได้รับการจัดสรรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
5. ยกฐานะภาควิชาภาษาและสังคมขึ้นเป็นหน่วยงานระดับคณะ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเป็นการติดตามผลการทำงาน การศึกษาต่อ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์ อดุสากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยมีรายละเอียด ดังนี้ คือ

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2547 ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์ อดุสากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 48 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2547 ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์ อดุสากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 43 คน

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนและร้อยละของประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์ อดุสากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

สาขาวิชา	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ	22	45.8	20	46.5
2. ภาษาญี่ปุ่น	26	54.2	23	53.5
รวม	48	100.0	43	100.0

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการมีงานทำและการศึกษาต่อ
 ตอนที่ 3 การนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปี 2547 ที่เข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2548

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปมาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการมีงานทำและการศึกษาต่อของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
3. การนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. เปรียบเทียบการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษา ภาควิชาภาษาและสังคม ที่มีสาขาวิชาต่างกัน วิเคราะห์ข้อมูล โดยการทดสอบค่า t-test แบบ independent

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเพื่อติดตามผลการทำงาน การศึกษาต่อ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียน ไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2547 ภาควิชา ภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับที่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี		ลำดับที่
	จำนวน	ร้อยละ	
ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ	20	46.5	2
ภาษาญี่ปุ่น	23	53.5	1
รวม	43	100.0	-

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคมที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 รองลงมาเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับที่ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคมเกี่ยวกับสภาพการทำงาน จำแนกตามสาขาวิชา

สถานภาพการทำงาน	ภาควิชาภาษาและสังคม					
	สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น			สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ		
	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1. ไม่มีงานทำ	0	0	-	1	6.2	2
2. มีงานทำ	23	100	1	15	93.8	1
2.1 จังหวัดที่ท่านทำงานอยู่ในปัจจุบัน						
- กรุงเทพมหานคร	18	94.7	1	8	34.8	1
- ต่างจังหวัด	1	5.3	2	15	65.2	2
2.2 ลักษณะงานที่ทำอยู่						
2.1 งานประจำ	19	100	1	20	87	1
- ในหน่วยงานราชการ	-	-	-	-	-	-
- ในหน่วยงานเอกชน	18	94.7	1	19	82.6	1
- งานส่วนตัว	1	5.3	2	1	4.3	2
2.2.2 งานชั่วคราว	-	-	-	3	13	-
- ในหน่วยงานราชการ	-	-	-	-	-	-
- ในหน่วยงานเอกชน	-	-	-	3	13	1
- งานส่วนตัว	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

สถานภาพการทำงาน	ภาควิชาภาษาและสังคม					
	สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น			สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ		
	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
2.3 ประเภทงานที่ทำ						
2.3.1 งานสอน	19	100	1	18	78.3	1
- ในโรงเรียน	6	31.5	2	9	50.0	1
- ในวิทยาลัย	1	5.3	3	1	5.6	3
- อื่น ๆ	12	63.2	1	8	44.4	2
2.3.2 งานฝึกอบรบ	-	-	-	5	21.7	2
- รัฐวิสาหกิจ	-	-	-	5	100	1
2.4 วิธีการเข้าทำงาน						
- สอบแข่งขัน	8	42.1	1	15	65.2	1
- มีบุคคลให้ความช่วยเหลือ	3	15.8	3	1	4.3	3
- เป็นงานอิสระของตนเอง	8	42.1	1	7	30.4	2

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

สถานภาพการทำงาน	ภาควิชาภาษาและสังคม					
	สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น			สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ		
	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
2.5 งานที่ทำตรงกับสาขาวิชาที่เรียนหรือไม่						
- ตรง	14	77.8	1	20	87	1
- ไม่ตรง	4	22.2	2	3	13	2
2.6 ความรู้สึกที่มีต่องานที่ทำในปัจจุบัน						
- พอใจ	18	90	1	23	100	1
- ไม่พอใจ	2	10	2	-	-	-

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคม ที่ตอบแบบสอบถามมีสภาพการทำงาน จำแนกตามสาขาวิชา ดังนี้

สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งหมดมีงานทำและทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะเป็นงานประจำในหน่วยงานเอกชน ประเภทของงานที่ทำส่วนใหญ่จะเป็นงานสอนอื่น ๆ การเข้าทำงานส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอบแข่งขัน งานที่ทำส่วนใหญ่จะตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และส่วนใหญ่ก็มีความรู้สึกรู้สึกพอใจต่องานที่ทำในปัจจุบัน

สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่มีงานทำและทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะเป็นงานประจำในหน่วยงานเอกชน ประเภทของงานที่ทำส่วนใหญ่จะเป็นงานสอนอื่น ๆ การเข้าทำงานส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอบแข่งขัน งานที่ทำส่วนใหญ่จะตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และส่วนใหญ่ก็มีความรู้สึกรู้สึกพอใจต่องานที่ทำในปัจจุบัน

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวน ร้อยละ และลำดับที่ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคมเกี่ยวกับสภาพการศึกษาต่อ จำแนกตามสาขาวิชา

การศึกษาต่อ	ภาควิชาภาษาและสังคม					
	สาขาวิชาภาษาไทย			สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ		
	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1. การศึกษาต่อ						
1.1 ศึกษาต่อ	5	33.3	2	2	10.5	2
- ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน	4	80.0	1	1	50	1
- ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน	1	20.0	2	1	50	1
1.2 ไม่ได้ศึกษาต่อ	10	66.7	1	17	89.5	1
2. สถานที่ศึกษา						
- ศึกษาต่อภายในประเทศ	5	100	1	2	100	1
- ศึกษาต่อต่างประเทศ	-	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคมที่ตอบแบบสอบถามมีสภาพการศึกษาต่อ จำแนกตามสาขาวิชา ดังนี้

สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาต่อ ส่วนกรณีที่ศึกษาต่อจะศึกษาต่อตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และศึกษาต่อภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่

สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาต่อ ส่วนกรณีที่ศึกษาต่อจะศึกษาต่อตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และศึกษาต่อภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
ภาควิชาภาษาและสังคม จำแนกตามสาขาวิชา เป็นรายชื่อ

การนำความรู้ไปใช้ประโยชน์	สาขาวิชา						รวม		
	ภาษาอังกฤษ (n=20)			ภาษาญี่ปุ่น (n=23)			(n=43)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์	4.60	.598	มาก	3.96	.825	มาก	4.26	.790	มาก
2. ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา	3.75	.967	มาก	3.70	.926	มาก	3.72	.934	มาก
3. ความรู้จากการทำปริญญานิพนธ์/ปัญหาพิเศษ	2.95	.945	ปานกลาง	2.70	.876	ปานกลาง	2.81	.906	ปานกลาง
4. ประสบการณ์จากการฝึกงาน	1.95	1.146	น้อย	2.17	1.267	น้อย	2.07	1.203	น้อย
5. ความรู้จากกิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.00	.858	ปานกลาง	3.00	.905	ปานกลาง	3.00	.873	ปานกลาง
6. ความรู้ทางสื่อและเทคโนโลยี	3.30	1.031	ปานกลาง	3.17	.937	ปานกลาง	3.23	.972	ปานกลาง
7. การทำงานกลุ่ม	4.15	.671	มาก	3.78	.850	มาก	3.95	.785	มาก
8. การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ	4.25	.639	มาก	3.91	.668	มาก	4.07	.669	มาก
9. การเข้าร่วมชมรมต่าง ๆ	3.60	.681	มาก	3.48	.790	มาก	3.53	.735	มาก
10. การจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตร	3.70	.801	มาก	2.96	.825	ปานกลาง	3.30	.887	ปานกลาง
11. การทำโครงงาน/รายงานของแต่ละรายวิชา	3.45	.887	ปานกลาง	3.04	.706	ปานกลาง	3.23	.812	ปานกลาง
12. การใช้ห้องปฏิบัติการ	3.25	.910	ปานกลาง	3.17	1.072	ปานกลาง	3.21	.989	ปานกลาง
13. บรรยายภาคในชั้นเรียนทำให้เกิดความรู้แล้วนำไปใช้ประโยชน์	3.15	.671	ปานกลาง	3.48	.846	ปานกลาง	3.33	.778	ปานกลาง
รวม	3.32	.420	ปานกลาง	3.15	.528	ปานกลาง	3.23	.483	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคมสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยพิจารณาในแต่ละสาขาวิชามีรายละเอียดดังนี้

1. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.32$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีจำนวน 1 ข้อ อยู่ในระดับน้อย อีกจำนวน 6 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนที่เหลืออีก 6 ข้อ อยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 5 ลำดับแรก คือ

- ลำดับที่ 1 ข้อ1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์
- ลำดับที่ 2 ข้อ8. การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ
- ลำดับที่ 3 ข้อ7. การทำงานกลุ่ม
- ลำดับที่ 4 ข้อ2. ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา
- ลำดับที่ 5 ข้อ10. การจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตร

2. สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีจำนวน 1 ข้อ อยู่ในระดับน้อย อีกจำนวน 7 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนที่เหลืออีก 5 ข้อ อยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 5 ลำดับแรก คือ

- ลำดับที่ 1 ข้อ1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์
- ลำดับที่ 2 ข้อ8. การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ
- ลำดับที่ 3 ข้อ7. การทำงานกลุ่ม
- ลำดับที่ 4 ข้อ2. ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา
- ลำดับที่ 5 ข้อ13. บรรยากาศในชั้นเรียนทำให้เกิดความรู้แล้วนำไปใช้ประโยชน์

3. ภาพรวม พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีจำนวน 1 ข้อ อยู่ในระดับน้อย อีกจำนวน 7 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนที่เหลืออีก 5 ข้อ อยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 5 ลำดับแรก คือ

- ลำดับที่ 1 ข้อ1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์
- ลำดับที่ 2 ข้อ8. การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ
- ลำดับที่ 3 ข้อ7. การทำงานกลุ่ม
- ลำดับที่ 4 ข้อ3. ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา
- ลำดับที่ 5 ข้อ9. การเข้าชมรมต่าง ๆ

ตารางที่ 4.5 แสดงการเปรียบเทียบการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคม
ที่มีสาขาวิชาต่างกัน จำแนกเป็นรายชื่อ

การนำความรู้ไปใช้ประโยชน์	สาขาวิชา						t	Sig.
	ภาษาอังกฤษ (n=20)			ภาษาญี่ปุ่น (n=23)				
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ		
1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์	4.60	.598	มาก	3.96	.825	มาก	2.889*	.006
2. ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา	3.75	.967	มาก	3.70	.926	มาก	.188	.852
3. ความรู้จากการทำปริญญานิพนธ์/ปัญหาพิเศษ	2.95	.945	ปานกลาง	2.70	.876	ปานกลาง	.916	.365
4. ประสบการณ์จากการฝึกงาน	1.95	1.146	น้อย	2.17	1.267	น้อย	-.604	.549
5. ความรู้จากกิจกรรมเสริมหลักสูตร	3.00	.858	ปานกลาง	3.00	.905	ปานกลาง	.000	1.000
6. ความรู้ทางสื่อและเทคโนโลยี	3.30	1.031	ปานกลาง	3.17	.937	ปานกลาง	.420	.677
7. การทำงานกลุ่ม	4.15	.671	มาก	3.78	.850	มาก	1.556	.127
8. การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ	4.25	.639	มาก	3.91	.668	มาก	1.683	.100
9. การเข้าชมรมต่าง ๆ	3.60	.681	มาก	3.48	.790	มาก	.537	.594
10. การจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตร	3.70	.801	มาก	2.96	.825	ปานกลาง	2.988*	.005
11. การทำโครงการ/รายงานของแต่ละรายวิชา	3.45	.887	ปานกลาง	3.04	.706	ปานกลาง	1.673	.102
12. การใช้ห้องปฏิบัติการ	3.25	.910	ปานกลาง	3.17	1.072	ปานกลาง	.249	.805
13. บรรยายภาคในชั้นเรียนทำให้เกิดความรู้แล้วนำไปใช้ประโยชน์	3.15	.671	ปานกลาง	3.48	.846	ปานกลาง	-1.395	.171
รวม	3.32	.420	ปานกลาง	3.15	.528	ปานกลาง	1.132	.264

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีภาควิชาภาษาและสังคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน สามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ข้อ1. ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา/สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์

ข้อ10. การจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตร

ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีสาขาวิชาต่างกันสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเพื่อติดตามผลการทำงาน การศึกษาต่อ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปีการศึกษา 2547 ผู้วิจัยสามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุป

การจัดการศึกษายังมีความจำเป็นต้องการคนที่ได้รับการฝึกฝนเฉพาะด้านที่มีความรู้ความเข้าใจ ความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการ การจัดการศึกษาขั้นอุดมศึกษา ซึ่งประกอบด้วยภารกิจที่สำคัญ คือภารกิจจัดการเรียนการสอน ผลิตบัณฑิต ภารกิจการวิจัย ภารกิจให้บริการทางวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ภารกิจที่สำคัญดังกล่าวของสถาบันการศึกษา ซึ่งจัดการเรียนการสอนขั้นอุดมศึกษาได้ถือปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง ถือได้ว่าเป็น กลไกที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศได้อย่างแท้จริง

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานที่ผลิตบัณฑิต ทางด้านครุศาสตร์อุตสาหกรรม ที่มีคุณภาพทั้งทางด้านสติปัญญา จริยธรรมและคุณธรรม รวมทั้งพัฒนาหลักสูตรการศึกษา บุคลากร และส่งเสริมงานวิจัยเพื่อไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ ตลอดจนทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและ บริการวิชาการแก่สังคม ให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ จึงมีความสนใจศึกษาเพื่อติดตามผลการทำงาน การศึกษาต่อ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลทั่วไป ติดตามผลการทำงาน และการศึกษาต่อของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
2. เพื่อศึกษาการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาจากคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำแนกตามสาขาวิชา
3. เพื่อเปรียบเทียบการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาจากคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำแนกตามสาขาวิชา

5.1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2547 ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 48 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2547 ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 43 คน

5.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2547 และเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2548

5.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปมาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการมีงานทำและการศึกษาต่อของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
3. การนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. เปรียบเทียบการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษา ที่มีสาขาวิชาต่างกัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่า t-test แบบ independent

5.1.5 ผลการวิจัย

(1) ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคมที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 รองลงมาเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5

(2) ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาภาษาและสังคม ที่ตอบแบบสอบถามมีสภาพการทำงาน จำแนกตามสาขาวิชา ดังนี้

(2.1) สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งหมดมีงานทำและทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะเป็นงานประจำในหน่วยงานเอกชน ประเภทของงานที่ทำส่วนใหญ่จะ

เป็นงานสอนอื่น ๆ การเข้าทำงานส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอบแข่งขัน งานที่ทำส่วนใหญ่จะตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และส่วนใหญ่ก็มีความรู้สึกรู้ใจต่องานที่ทำในปัจจุบัน

(2.2) สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีงานทำและทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะเป็นงานประจำในหน่วยงานเอกชน ประเภทของงานที่ทำส่วนใหญ่จะเป็นงานสอนอื่น ๆ การเข้าทำงานส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอบแข่งขัน งานที่ทำส่วนใหญ่จะตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และส่วนใหญ่ก็มีความรู้สึกรู้ใจต่องานที่ทำในปัจจุบัน

(3) ผู้สำเร็จการศึกษากาวิชาภาษาและสังคมที่ตอบแบบสอบถามมีสภาพการศึกษาต่อจำแนกตามสาขาวิชา ดังนี้

(3.1) สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาต่อ ส่วนกรณีที่ศึกษาต่อจะศึกษาต่อตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และศึกษาต่อภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่

(3.2) สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาต่อ ส่วนกรณีที่ศึกษาต่อจะศึกษาต่อตรงกับสาขาวิชาที่เรียน และศึกษาต่อภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่

(4) ผู้สำเร็จการศึกษากาวิชาภาษาและสังคมสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยพิจารณาในแต่ละสาขาวิชามีรายละเอียดดังนี้

(4.1) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษานำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.32$)

(4.2) สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษานำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$)

(4.3) ภาพรวม พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษานำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$)

(5) ผู้สำเร็จการศึกษากาวิชาภาษาและสังคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน สามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

5.2 อภิปรายผล

ผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นและสาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมีงานทำเกินร้อยละ 93 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นทำงานในกรุงเทพฯ สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจส่วนใหญ่ทำงานต่างจังหวัด ประเภทงานประจำส่วนใหญ่ทำงานในหน่วยงานเอกชนทั้ง 2 สาขาวิชา วิธีเข้าทำงานส่วนใหญ่สอบแข่งขันกับเป็นงานอิสระของตนเองทั้ง 2 สาขาวิชา งานที่ทำตรงกับสาขาวิชาทั้ง 2 สาขาวิชา คือ เกินร้อยละ 77 และพอใจกับความรู้สึกรู้ใจที่มีต่องานที่ทำในปัจจุบัน และส่วนใหญ่ศึกษาต่อตรงกับสาขาวิชาที่เรียน

การนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ ผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจส่วนใหญ่ มีการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในระดับมาก ได้แก่ 1) ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ 2) วิชาชีพเฉพาะในสาขา 3) การทำงานกลุ่ม 4) การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ 5) การเข้าชุมชน 6) การจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตร

ผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยปุ่น ส่วนใหญ่มีการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในระดับมาก ได้แก่ 1) ความรู้ในกลุ่มวิชาภาษา สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ 2) ความรู้ในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะในสาขา 3) การทำงานกลุ่ม 4) การแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ 5) การเข้าชุมชนต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543: 20-22) กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดว่า หมายถึง การกำหนดจุดหมายสาระ กิจกรรม แหล่งเรียนรู้ สื่อการเรียน และการวัดประเมินผลที่มุ่งพัฒนา “คน” และ “ชีวิต” ให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้เต็มความสามารถสอดคล้องกับความถนัด ความสนใจและความต้องการของผู้เรียน กล่าวโดยสรุปการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดเป็นการจัดกระบวนการเรียนที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ผู้เรียน ได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ ผู้เรียนมีทักษะในการแสดงว่าจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ และทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในขั้นตอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรสนับสนุนให้มีการติดตามผลการทำงาน การศึกษาต่อ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ประโยชน์ในปีถัดไป
2. ควรสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศไปใช้ในการเรียนการสอนให้มากขึ้น
3. ควรสนับสนุนให้มีการใช้ห้องปฏิบัติการเพิ่มขึ้น
4. ควรสนับสนุนให้มีการจัดสัมมนาของแต่ละหลักสูตรให้มากขึ้น

บรรณานุกรม

- รัชชัย ชัยจิรฉายากุล ปราณี สังฆะตะวรรธน และ ประภาพรรณ เอี่ยมสุภายศ (2545). **หลักสูตรสถานศึกษา (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- นวลจิตต์ เขาวีรติพงษ์ “การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอาชีวศึกษา” ใน **เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา หน่วยที่ 5**. นนทบุรี สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นวลจิตต์ เขาวีรติพงษ์ เบญจฉัตรชัย น้าฟ้า และ ชัดเจน ไทยแท้ (2545). **การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- นิคม ทาแดง กอบกุล ปราบประชา และ อำนวย เดชชัยศรี (2545). **เทคโนโลยีการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- ประกอบ กุลเกลี้ยง และ สิทธิพร ลิ้มบริบูรณ์ (2545). **การบริหารโดยองค์คณะบุคคล (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- ปรัชญา เวสารัชช์ (2538). **รายงานการวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมเพื่อพัฒนาชนบท**. กรุงเทพมหานคร : สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรัชญา เวสารัชช์ (2545). **หลักการศึกษ (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- ประพนธ์ ปิยรัตน์ (2534). **ยุทธศาสตร์ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาคุณภาพชีวิต**. นครปฐม : สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. **พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานปฏิรูปการศึกษา พ.ศ. 2542**. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานปฏิรูปการศึกษา (องค์การมหาชน). หน้า 13-14.
- ไพรัช อรรถกามานนท์ และ มีทนา โชควรวฒนกร (2545). **การส่งเสริมชุมชนและท้องถิ่นในปฏิรูปการศึกษา (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- สรรค์ วรอินทร์ และ ทิพวัลย์ คำคง (2545). **ครุภัณฑ์การจัดการศึกษาของชุมชน (ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระ)**. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.

รวีวรรณ ชินะตระกูล และคณะ. การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา

2542. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง. 2543.

รวีวรรณ ชินะตระกูล และคณะ. การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา

2544. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง. 2544.

รวีวรรณ ชินะตระกูล และคณะ. รายงานการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่

มีต่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ของอาจารย์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ.2542 ของคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.

คณะกรรมการวิจัย

รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล

ดร.ราตรี ศิริพันธุ์

ผศ.ไพฑูรย์ พิมดี

ผศ.พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์

ผศ.กิติพงษ์ มะโน

หัวหน้าโครงการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

